

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819201243
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7819201243.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a členiek JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: W. W., G.. XX.XX.XXXX, K. A. XXX, W. O., zast.: JUDr. Peter Vachan, advokát, s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 165,25 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 19.11.2021 č.k. 8Csp/45/2019-235

rozhodol:

M e n í rozsudok vo výrokoch II. a III. tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 165,25 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo súm a za obdobie v tomto výroku bližšie špecifikovanom (I.), žalobcovi nepriznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie (II.) a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred odvolacím súdom v plnom rozsahu (III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 188,13 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania, o ktorej žalobe rozhodol v poradí prvým rozsudkom zo dňa 27.2.2020 č.k. 8Csp/45/2019-135 tak, že zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 165,25 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo súm a za obdobie v tomto rozsudku bližšie špecifikovanom (I.), konanie v prevyšujúcej časti nad 165,25 Eur s príslušenstvom zastavil (II.) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu (III.) potom, čo dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a opodstatnená čo do časti priznanej sumy vo výške 165,25 Eur s príslušenstvom, kým v prevyšujúcej časti nad 165,25 Eur konanie zastavil s poukazom na späťvzatie časti žaloby zo strany žalobcu.

3. V dôsledku podaného odvolania voči výroku I. a výroku III. zo strany žalovaného Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 6CoCsp/50/2020-196 zo dňa 10.3.2021 napadnutý rozsudok zrušil okrem jeho výroku II. a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že súd prvej inštancie rozhodol o uplatnenom nároku bez toho, aby sa z úradnej povinnosti zaoberal tým, či žalobou uplatnený nárok podlieha premlčaniu, resp. v akom konkrétnom rozsahu.

4. Po vrátení veci súd vykonal dokazovanie a zistil skutkový stav, podľa ktorého právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili dňa 20.1.2015 zmluvu o hotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere s náležitostiami bližšie vyšpecifikovanými v bode 14. napadnutého rozsudku. Súd tiež konštatoval, že žalovaný si svoje povinnosti splácať úver riadne a včas nesplnil, na základe čoho predchodca

žalobcu vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy a vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v predmetnej výške. Predchodca žalobcu - Home Credit Slovakia, a.s. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 14.6.2017 postúpil na žalobcu predmetnú pohľadávku voči žalovanému. Súd predmetnú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu a po odcitovaní príslušných zákonných ustanovení a vysporiadaní sa s námietkou žalovaného v súvislosti s možným porušením povinnosti predchodcu žalobcu posúdiť bonitu u žalovaného s odbornou starostlivosťou a tiež po zaoberaní sa a skúmaní, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy v danom prípade nie je premlčané, uzavrel, že žalobca v predmetnom spore žiada iba zaplatenie rozdielu medzi čerpanými peňažnými prostriedkami a úhradami žalovaného bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov a zvyšnú časť dlžnej sumy si neuplatňuje. Vzhľadom na listinné dôkazy a na skutočnosti tvrdené v písomných vyjadreniach žalobcom a žalovaným, po vykonanom dokazovaní považoval žalobu za dôvodnú a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 165,25 Eur s príslušenstvom, prihladnuc súčasne na už právoplatné zastavenie konania v prevyšujúcej časti nad 165,25 Eur s príslušenstvom rozsudkom súdu zo dňa 27.2.2020.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP, vo vzťahu ku ktorému podal všeobecnú charakteristiku. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaný a ani jeho právny zástupca sa pojednávania pred súdom nezúčastnili, nakoľko ospravedlnili svoju neúčasť, súd pri posudzovaní sociálnych a majetkových pomerov vychádzal z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise, predovšetkým z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy a z listinných dôkazov predložených žalobcom v rámci preukázania splnenia povinnosti posudzovať bonitu žalovaného pri uzatváraní zmluvy, z ktorých mal za preukázané, že žalovaný je v konaní spotrebiteľom, ktorý je invalidný dôchodca s výškou príjmu z titulu invalidného dôchodku 358 Eur. Čistý mesačný príjem manželky žalovaného predstavuje sumu 150 Eur. Súd zároveň prihliadol aj na postoj žalovaného vo vzťahu k predmetnému úveru, a to postupne splácať svoj záväzok, keď čiastkové platby žalovaného vo vzťahu k jeho záväzku predstavujú sumu 634,75 Eur z celkového záväzku vyplývajúceho zo zmluvy vo výške 800 Eur. Tieto okolnosti na strane žalovaného vo vzťahu k § 257 CSP súd prehliadnuť nemohol. Súd mal za to, že priznanie náhrady trov konania žalobcovi v danom prípade priamo ohrozuje žalovaného v jeho schopnosti splácať predmetný úver. Rovnako prihliadol aj na pomery na strane žalobcu, ktorý je právnická osoba, finančná inštitúcia, ktorej nepriznanie trov konania ťažko môže spôsobiť taký zásah do majetkovej sféry, ktorý by žalobcu existenčne ohrozil. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal súd v konaní za preukázanú existenciu dôvodov hodných osobitého zreteľa na strane žalovaného v zmysle § 257 CSP, a preto rozhodol tak, že nepriznal náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie úspešnému žalobcovi. Zároveň priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred odvolacím súdom v plnom rozsahu, nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný. V predmetnej časti súd nemal u neúspešného žalobcu za preukázanú existenciu dôvodov hodných osobitého zreteľa a výnimočnosť okolností, a preto u žalobcu neboli splnené podmienky pre aplikáciu § 257 CSP.

6. Proti predmetnému rozsudku v rozsahu jeho výrokov II. a III. podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie z odvolacích dôvodov, podľa ktorých rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa ktorých súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vo vzťahu k nepriznaniu nároku na náhradu trov prvoinštančného konania žalobcovi a k dôvodom hodným osobitého zreteľa poukázal na čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 2, čl. 8, § 89 ods. 1, § 92 ods. 2, § 251, 255 ods. 1 a § 257 CSP s konštatovaním, že žalobca vykonal v priebehu súdneho konania len úkony nevyhnutne potrebné pre uplatnenie práva a dosiahnutie úspechu vo veci (legitímny cieľ sporovej strany), teda úkony právnej služby vykonané právnym zástupcom žalobcu predstavujú náklady vynaložené výlučne za účelom uplatnenia práv v konaní. Sporová strana v civilnom spore si musí byť vedomá rizika, ktoré je spojené so súdnym konaním a musí tieto riziká prehodnotiť, teda prehodnotiť pravdepodobnosť prípadného úspechu, ale aj následky prípadného neúspechu vo veci. Z ustanovení CSP o náhrade trov konania vyplýva, že v sporových konaniach sa v súvislosti s náhradou trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu. Táto sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Bol toho názoru, že úspech dosiahol svojím procesným útokom v konaní, a preto principiálne nevidel dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Mal za to, že žalovaný v konaní ani len netvrdil (už vôbec nepreukázal), že sa nachádza v zlej finančnej situácii. Napriek tejto skutočnosti sa súd zaoberal jeho možnosťou uhradiť úspešnému žalobcovi trovy konania s prihliadnutím na listinné dôkazy predložené v konaní, na základe čoho potom aplikoval na vec § 257 CSP a žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. Takýto postup podľa jeho názoru nie je správny, nakoľko zmluva bola uzatvorená dňa 20.1.2015, pričom k vydaniu rozsudku došlo až dňa 19.11.2021, čo je viac ako 6 rokov,

a teda v danom prípade môže byť finančná situácia žalovaného iná, a teda aj priaznivejšia ako v čase uzatvárania zmluvy. Súd podľa jeho názoru nemôže brať na zreteľ finančnú situáciu žalovaného staršiu viac ako 6 rokov a z toho dôvodu nepriznať úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania. V posudzovanom prípade podľa jeho názoru tak neexistovali dôvody hodné osobitého zreteľa, pre ktoré by úspešnému žalobcovi nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania navyše, ak § 257 CSP predpokladá jeho použitie iba vo výnimočných prípadoch. Pokiaľ strana sporu nemá priaznivé majetkové a zárobové pomery, v žiadnom prípade nemožno iba tieto považovať za dôvody hodné osobitého zreteľa, pre ktoré by súd nemal úspešnej protistrane priznať nárok na náhradu trov konania. Navyše súd v posudzovanom prípade skúmal len majetkové a osobné pomery žalovaného, pričom opomenul prihliadnuť na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde. Vznik sporu celkom jednoznačne zaviniť žalovaný, a preto je krajne nespravodlivé, pokiaľ by takémuto nezodpovednému konaniu žalovaného bola poskytnutá právna ochrana a žalobca by sa nemohol domáhať od žalovaného ani len nároku na vrátenie súdneho poplatku, ktorý bol nútený zaplatiť a ktorý predstavuje náklady ním vynaložené, ktoré by nevznikli v prípade splnenia si povinnosti žalovaným. Okrem toho vyslovil názor, že pokiaľ žalovaný je v konaní právne zastúpený svojim advokátom, už táto skutočnosť potvrdzuje fakt, že žalovaný sa nemôže nachádzať v tak nepriaznivej finančnej situácii, že by nemohol nahradiť úspešnému žalobcovi trovy konania - keď má dostatok financií na to, aby sa sám dal v konaní zastúpiť advokátom. Okrem toho žalobca v žiadnom prípade nesúhlasil so závermi súdu, že by bol žalovaný v odvolacom konaní úspešný z dôvodu, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie a rovnako tak ani so závermi, že žalovanému je potrebné priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V tejto súvislosti považoval za nevyhnutné zdôrazniť, že súd prvej inštancie v súvislosti s trovami odvolacieho konania nesprávne vyložil § 393 ods. 3 CSP, v ktorom zákonodarca podľa jeho názoru zámerné uviedol, že súd prvej inštancie rozhodne v novom rozhodnutí o náhrade trov konania (t.j. o náhrade trov konania ako celku, nie o náhrade trov odvolacieho konania). Zákonodarca zámerné použil pojem náhrade trov konania - ako celku - aby tak umožnil súdu prvej inštancie rozhodnúť o trovách prvoinštančného konania a odvolacieho konania rovnako - podľa úspechu strán sporu v celom konaní - a nie len izolovane o náhrade trov odvolacieho konania podľa úspechu podaného odvolania. Prihliadnuc k uvedenému mal za to, že v prípade zrušenia rozhodnutia v odvolacom konaní súd prvej inštancie rozhoduje o trovách konania ako celku - podľa pomeru úspechu a neúspechu v celom konaní a nediferencuje pritom, na základe koho odvolania došlo v odvolacom konaní k zrušeniu napadnutého rozsudku, nakoľko podstatným v tomto smere je úspech strany sporu v konaní ako celku. K prezentovanému názoru o tom, že by žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, s ktorým nesúhlasil, vyjadril názor, že odvolací súd sa nestotožnil s právnymi závermi žalovaného ohľadom premlčania nároku žalobcu v celom rozsahu a rozhodnutie zrušil iba z dôvodu, že sa súd prvej inštancie premlčaním vôbec nezaoberal napriek tomu, že mu táto povinnosť vyplývala aj z § 54a OZ. Samotné zrušenie rozsudku tak na základe odvolania strany sporu nemožno podľa jeho názoru považovať samo o sebe za úspech v odvolacom konaní. V tomto prípade je výklad právnych predpisov ohľadom náhrady trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcovi nespravodlivý, nakoľko žalovaného podľa názoru žalobcu nemožno považovať za plne úspešného v odvolacom konaní; žalobca bol v konaní ako celku, vrátane odvolacieho konania úspešný v celom rozsahu; napriek tomu žalobcovi nebol voči žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania vôbec a navyše, bol napriek plne úspešnému uplatneniu svojho práva na súde zaviazaný, aby zaplatil náhradu trov odvolacieho konania plne neúspešnému žalovanému. Zo všetkých uvedených dôvodov preto navrhol odvolaciemu súdu rozsudok v napadnutom rozsahu zmeniť tak, že úspešnému žalobcovi prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, ako aj odvolacieho konania, v plnom rozsahu.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v napadnutom rozsahu za správne, a preto navrhol odvolaciemu súdu ho v napadnutom rozsahu vo výroku ako vecne správne potvrdiť.

8. Odvolateľ vo svojom nasledujúcom vyjadrení zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a tiež na svojom odvolacom návrhu.

9. Rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 165,25 Eur s príslušenstvom (výrok I.) nebol odvolaním napadnutý, preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný a predmetom odvolacieho prieskumu tak boli výlučne výroky o trovách konania (výroky II. a III.).

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

11. Podstatou podaného odvolania je jednak tvrdenie žalobcu o tom, že súd prvej inštancie mal o nároku na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania rozhodnúť jedným výrokom a jednak jeho názor o tom, že žalovaný nemal v odvolacom konaní úspech.

12. Odvolací súd sa stotožnil s názorom odvolateľa o potrebe rozhodnúť o nároku na náhradu trov celého (prvoinštančného aj odvolacieho) konania jedným výrokom s poukazom na § 396 ods. 3 CSP. Napriek skutočnosti, že v prvoinštančnom a v odvolacom konaní môžu mať strany sporu rôzny procesný úspech, prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

13. Uvedené je v zhode aj s názorom relevantnej právnej teórie: „Pri zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie, rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí, ktorým sa konanie končí opäť o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd vo výroku svojho zrušujúceho uznesenia nerozhoduje o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, uvedie iba v odôvodnení svojho rozhodnutia odkaz na § 396 ods. 3 CSP. Po právoplatnosti veci opätovne bude o výške trov celého konania rozhodovať súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP“ (Števček a kol., Civilný sporový poriadok, Veľké komentáre, Nakladateľství C. H. Beck, 2016, s. 1320).

14. Analogicky odvolací súd poukazuje aj na § 453 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého, ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

15. V prejednávanvej veci bolo úlohou súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku rozhodnúť tiež o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania, tvoriaceho jeden celok, preto nebol dôvod na to, aby sa súd prvej inštancie v novom rozhodnutí, ktorým sa konanie končilo (t.j. v napadnutom rozsudku), odklonil od požiadavky rozhodnúť o trovách celého konania (t.j. prvoinštančného a odvolacieho) jedným výrokom (osobitne za situácie, že žalobca si v predmetnom konaní žalobou uplatnil jediný nárok - nárok na peňažné plnenie, pre ktorý prípad stanovenie pomeru úspechu a neúspechu strán sporu podľa výsledku konania je výlučne záležitosťou jednoduchého matematického výpočtu).

16. Pokiaľ preto súd prvej inštancie rozhodol o trovách celého konania tak, že osobitným výrokom rozhodol o trovách prvoinštančného konania a osobitným výrokom o trovách odvolacieho konania, t.j. bez toho, aby posúdil pomer úspechu a neúspechu strán sporu v kontexte celého konania, t.j. konania ako celku, zaťažil svoje rozhodnutie o trovách konania naplnením odvolacieho dôvodu uplatneného odvolateľom podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

17. Odvolací súd ale nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku, ktorou odvolateľ namietal úspech žalovaného v odvolacom konaní a v tejto časti odvolateľom uplatnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP neboli naplnené.

18. V prejednávanvej veci o podanom odvolaní žalovaného rozhodol odvolací súd tak, že odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie dospejúc k záveru, že odvolanie je dôvodné (bod 13. zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. marca 2021), pretože odvolací súd považoval za opodstatnený žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Na základe toho je potrebné konštatovať, že žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný.

19. Možno teda konštatovať, že zatiaľ čo žalobca bol úspešný v konaní pred súdom prvej inštancie (pretože aj v časti, v ktorej bolo konanie zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby zastavenie v zmysle § 256 ods.1 CSP zaviniť žalovaný), žalovaný mal plný úspech v odvolacom konaní. V celom konaní tak úspech a neúspech strán sporu si navzájom zodpovedal, t.j. nemožno hovoriť o tom, aby úspech ktorejkoľvek strany prevyšoval jeho neúspech a naopak. Preto žiadnej zo strán sporu nevznikol nárok na náhradu trov konania. Uvedená situácia súčasne vylučuje použitie § 257 CSP, pretože postup podľa

§ 257 CSP je možný iba v prípade, že na strane niektorej zo strán sporu by nárok na náhradu trov konania vznikol.

20. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov vyplýva, že neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku v napadnutom rozsahu a ani na jeho zrušenie, preto odvolací súd zmenil rozsudok v jeho napadnutom rozsahu, t.j. vo výrokoch II. a III. tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP).

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní čiastočne úspešný- v časti, v ktorej namietal, že súd nerozhodol o trovách konania jedným výrokom a čiastočne neúspešný- v časti, v ktorej mal za to, že v celom konaní mal ako žalobca plný úspech. Na základe toho úspech žalobcu ako odvolateľa zodpovedá súčasne jeho neúspechu, čo logicky platí tiež vo vzťahu k žalovanému. Preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).